

РЕШЕНИЕ

№ 4858

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разглежда дело номер **1986** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. Е. Б. от [населено място] против решение от 14.01.2013г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 5240/2012г., с което е потвърдено наказателно постановление № 4367 от 03.12.2012г. на ИФЗ заместник началник на отдел Пътна полиция – СДВР.

Касаторът твърди, че решението е неправилно, тъй като съдът не му е предоставил възможност да се защити, като е кредитирал изцяло твърденията на свидетелите на АНО. Посочва, че на описаното в акта и наказателното постановление място – [населено място], [улица] няма пешеходна пътека, като възраженията му в тази връзка неправилно са отхвърлени от съда, без да са изследвани.

По отношение на нарушението по т.2 от НП посочва, че към момента на съставяне на АУАН не му е осигурен достъп до административна услуга за подновяване на СУМПС.

Ответникът – СДВР – ОПП не се представлява в касационното производство и не изразява становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. - град, след като прецени касационните доводи и извърши проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218 от АПК, приема от фактическа

и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът приема следното:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление № 4367 от 03.12.2012г. издадено от ИФЗ заместник началник на отдел Пътна полиция – СДВР на Р. Е. Б. от [населено място] са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал.4, т.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 119, ал.1 от същия закон и глоба в размер на 100 лева, на основание чл. 177, ал.1, т.2, пред. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП – управлява МПС със СУ, с изтекъл срок на валидност.

За да потвърди наложените санкции изцяло, СРС е приел за доказана описаната в акта и постановление фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, като е отхвърли възраженията на жалбоподателя – касатор в настоящото производство, че не е извършил виновно вменените му нарушения, включително и доводите за липса на пешеходна пътека на мястото на нарушението.

Въз основа на установената от СРС фактическа обстановка, настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е неправилно в частта, в която е потвърдена наложената на Б. глоба от 50 лева за нарушение по чл. 119, ал.1 от ЗДвП. За да отхвърли възраженията на жалбоподателя по отношение липсата на пешеходна пътека на мястото на нарушението – [улица], [населено място], съдът се е позовал на показанията на разпитаните по делото свидетели – актосъставителя и свидетеля на нарушението, че на мястото е имало означена с хоризонтална маркировка и с табела Д17 пешеходна пътека тип „Зебра“. Тези показания не се подкрепят от никакви други доказателства по делото относно местоположението на пешеходната пътека и пътната сигнализация на мястото на нарушението. Още с първоначалната жалба Б. е оспорил описаната в акта и НП фактическа обстановка, като е твърдял, че пешеходна пътека на [улица] няма. При тези твърдения, в изпълнение на служебното си задължение по чл. 107 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН съдът е следвало да изиска справка относно разположението на пътните знаци и маркировката на посоченото място относно разположението на пешеходна пътека. Нарушението е съществено, тъй като освен, че е ограничило правото на защита на санкционирания водач, пречатства преценката за наличие на административно нарушение по чл. 119, ал.1 от ЗДвП и законосъобразността на наложената санкция съгласно действащия материален закон към момента на извършване на нарушението - чл. 183, ал.4, т.1 от ЗДвП.

В това отношение се явяват основателни доводите в касационната жалба за неизяснена фактическа обстановка при постановяване на съдебния акт, които по същество представляват твърдения за наличие на касационно основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН – съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което е засегнало правото на защита на санкционираното лице.

С оглед на изложеното решението в тази част следва да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав, в хода на което следва да се изиска справка от компетентните органи при СО за разположението на пешеходна пътека на посоченото в НП място на нарушението - [населено място], [улица], разположението на маркировката и пътните знаци в този район, данните, от която следва да се обсъдят във връзка с останалите събрани по делото писмени и гласни доказателства при

преценката за наличие на административно нарушение по чл. 119, ал.1 от ЗДвП.

Решението в частта, в която е потвърдено наказанието по т.2 от НП е правилно и следва да се остави в сила. В тази част, в касационната жалба не са релевирани конкретни оплаквания. След извършване на дължимата проверка по чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН не се констатираха пороци засягащи валидността и допустимостта на съдебния акт, както и приложението на материалния закон.

От събраните по делото доказателства, включително и от допълнително изисканата от СРС справка рег. № Я22874/04.05.2012г. се установява, че към датата на нарушението – 23.01.2012г. СУМПС на касатора е с изтекъл срок на валидност. Същото е подновено на 23.03.2012г. Безспорно е, че в периода от 14.01.2012г., когато е изтекъл срокът на СУМПС №[ЕИК]/14.01.2002г. до 23.03.2012г. Б. не е загубил правоспособността си на водач. Управлението на МПС от неправопособен водач е нарушение на чл. 150, а не на чл. 150 а ЗДвП.

Липсата на валидно свидетелство за управление означава, че водачът не притежава „съответното” свидетелство за управление на МПС и подлежи на санкциониране по чл. 177, ал. 1, т. 2, пр.1 от ЗДвП /в този смисъл решение № 1909/21.03.2013г. на АССГ, IV касационен състав по к.н.а.д. № 579/2013г./.

По изложените съображения, решението в частта, в която е потвърдена санкцията в размер на 100 лева, за нарушение по чл. 150а от ЗДвП следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал.2, т.2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, V-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 14.01.2013г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 5240/2012г., в частта, в която е потвърдено наказателно постановление № 4367 от 03.12.2012г. на ИФЗ заместник началник на отдел Пътна полиция – СДВР относно наложеното на Р. Е. Б. от [населено място] административно наказание по т.1 - глоба в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал.4, т.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 119, ал.1 от ЗДвП и

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд в тази част.

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.01.2013г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 5240/2012г., в частта, в която е потвърдено наказателно постановление № 4367 от 03.12.2012г. на ИФЗ заместник началник на отдел Пътна полиция – СДВР относно наложеното на Р. Е. Б. от [населено място] административно наказание по т.2 – глоба в размер на 100 лева, на основание чл. 177, ал.1, т.2 пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: